

αρκή, όπως καλλιεργήση τὸ πνεῦμά του, ὅπερ τῷ εἶχε χαρίσει ὁ Θεός ἢ ἡ φύσις ἀφειδῶς, καὶ καταστῆ ἐνταυτῷ ἀνὴρ διακεκοιμένος, ἂν οὐχὶ ἔξοχος. Ἄλλ' οἱ ἀναλαβόντες τὴν ἀνατροφὴν αὐτοῦ συγγενεῖς καὶ κηδεμόνες, ἀσυνείδητοι καὶ ὅλως ἀνίκανοι νὰ ἐννοήσωσι τὸ μέγεθος τῆς διαχειρίσεως ξένης οὐσίας καὶ ἀλλοτρίου μέλλοντος, κατεσπάθισαν πᾶν ὅ,τι εἶχε τὸ πτωχὸν παιδίον, ὅπερ, μόλις ἐννοήσαν τὰ καθ' ἑαυτὸ, ἤσθάνθη ὅτι ὤφειλε νὰ ἐργασθῆ, ὅπως κατορθώσῃ ν' ἀποκτήσῃ διὰ τῶν ἰδίων κήπων καὶ τοῦ ἰδρωτός, ὅ,τι ἠδύνατο νὰ ἔχη ἀπονώτερον καὶ μᾶλλον εὐεργῶς διὰ τῆς πατρικῆς κληρονομίας.

Ἴσως, ἐὰν ἦτο ἄλλος τις, θὰ κατέφευγεν εἰς τὰ δικαστήρια, θὰ ἤγειρεν ἀγωγὰς καὶ ἀπαίτησεις περὶ ἐξελέγξεως λογαριασμῶν κατὰ τῶν σφετεριστῶν τῆς περιουσίας του· πολλοὶ μάλιστα συνβούλευσαν αὐτῷ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ μέτρα ταῦτα ἄλλ' οὗτος, ὑπερήφανος καὶ ἀξιοπρεπής, ἀπέκρουσε τὰς συμβουλὰς, τὸσφ μᾶλλον ὅσφ μεταξὺ τῶν ἀθλίων ἐκείνων ὑπῆρχε πρόσωπον ἀγαπητόν, ὅπερ δὲν ἤθελε νὰ λυπηθῆ, οὐδὲ διὰ τοῦ Κροίσου τὰ πλούτη, ἢ μὴτηρ του.

Πολλάκις τὴν τύχην καὶ τὰς ἐν τῇ δυστυχίᾳ περιπετείας τοῦ νέου αὐτοῦ ἀναλογιζόμενος—διότι ἐγνώρισεν πολὺ τὴν ἀνεκτιμητὸν αὐτὴν ὑπαρξίν—ἐρωτῶ ἐμαυτόν, ἂν δὲν εἶνε ἐνίοτε προτιμότερον νὰ γεννηθῆτις τις νόθος.

Γνώρισμον εἶνε ὁποῖαν ἰδέαν ἔχουσι περὶ τῶν ἀτυχῶν τούτων πλασματῶν οἱ σεμνοτυφοὶ τῆς ἐν πολλοῖς ἀδικωτάτης καὶ στρεβλῶς συλλογιζόμενης οὐχὶ σπανίως κοινωνίας, ὡσεὶ ὤφειλον αὐτὰ νὰ πληρώσωσι διὰ τὴν ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ παραφορᾶν δύο ἀνθρώπων, ἀλλὰ νομιζῶ—καὶ ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν μου, ἂν οὕτως ἀπροκαλύπτως ἐκφράξω τὴν γνώμην μου—ὅτι, προκειμένου νὰ μὴ εὐρίσκῃ τις τὸ ἱερὸν φίλτρον, τὸ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς οἰκογενείας του, πολλῶ καλλίον θὰ ἦτο, ἐὰν ὅλως ἐστερεῖτο τοιαύτης, διότι οὕτως ὀλιγώτερον θὰ ἤσθάνετο τὴν φοβερὰν ἀπώλειαν καὶ στέρησιν αὐτῆς.

Στερούμενος τῶν πάντων ὁ Λουκιανός, καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου ἐνίοτε, ἄμα ἐνηλικιωθεὶς ἐσκέφθη ὅτι ἐμελλε νὰ γείνη υἱὸς τῶν ἔργων του, ὅτι διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν ὤφειλε νὰ πλάσῃ μέλλον, ν' ἀνέλθῃ ὅσον ἐπέτρεπον αἱ διανοητικαὶ αὐτοῦ δυνάμεις καὶ τὰ ὀλίγα χρηματικὰ μέσα του, ἀλλὰ πρὸ πάντων ταῦτα ἄτινα διὰ τῆς ἰδίας ἐργασίας εἶδε νὰ πορίζεται. Φύσει ἀγαθός, οἰδεμῖαν ἔφερον ἐν αὐτῷ πικροὶν δι' ὅσα ἐν ἡλικίᾳ τόσον νεκρᾷ ὑπέστη ἀδικήματα καὶ δεινὰ ἂν ἐνχρῆσται ἢ ἐκτάκτος εὐγένεια τῆς καρδίας του διήγειρε τὸν θαυμασμὸν ἄμα καὶ τὸ σέβας τῶν γνωρισάντων αὐτόν, ἢ δὲ εὐκρίνεια καὶ ἡ σπαρτιατικὴ αὐτοῦ εὐθύτης πολλοὺς τῷ παρέτχε φίλους ἀγαπώντας αὐτόν ἀνευ συμφέροντος, ἐφ' ᾧ ἐκαυχᾶτο καὶ ὑπερηφανεύετο.

Ἀπᾶς μόνον εἶδον αὐτὸν ἀλλοιωθέντα, ὅτε γυνή, μὴ δυναμένη νὰ κατανοήσῃ τὸ

μέγεθος τῆς ἀφροσύσεώς του, καὶ πρὸς ἣν ὁ ταλας ἀπατηθεὶς παρέσχε τὴν καρδίαν του ἐγκατέλιπεν αὐτόν.

Τότε μόνον ἐγένετο δύστροπος, ἠραιώσε τὰς μετὰ τῶν φίλων σχέσεις του, ἐγεινε, ὅπως κοινῶς λέγομεν, κακός. Ἐναντίον τῶν γυναικῶν ἠσθάνετο ἀκουσίαν τινὰ ἐχθροπάθειαν, ἐθεώρει αὐτὰς ὡς κακοποιὰ ἐσπετά. Ὡμίλει περὶ αὐτῶν μετὰ περιφρονήσεως. Ἀλλὰ σμικρὸν κατὰ σμικρὸν ἀπηλλάγη καὶ τῶν ἰδεῶν τούτων, συλλογισθεὶς ὅτι, ὡς μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ὑπάρχουσι πονηροὶ καὶ κακοί, οὕτω συμβαίνει καὶ παρὰ ταῖς γυναῖξιν, οὐδῶλος δὲ ἐδικαιοῦτο χάριν μιᾶς ἐλευσίνης γυναικὸς νὰ περιφρονηθῆ ὀλόκληρον φύλον, παρ' ᾧ οὐχὶ σπανίως εὐρίσκωμεν τόσην στοργὴν καὶ ἀγάπην. Οὕτως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ δυσθυμία του ἐξέλιπεν, ἐπανελθούσης τῆς πρώτης του εὐθυμίας.

Στερηθεὶς πρώτῳ παντὸς οἰκογενειακοῦ φίλτρον καὶ συγγενικῆς ἀγάπης, αὐτὸς ὅλος ἀγάπῃ, διεμοίρασε τὴν ἑαυτοῦ εἰς τὸν κόσμον ὅλον, μὴ δυνάμενος νὰ ζῆ ἀνευ τοιαύτης.

Ἠγάπη τὸς φίλους, ἐλάτρευε τὰς φίλας του.—λέγων δὲ φίλας δὲν ἐννοῶ ἐρωμένιας, διότι ὁ ταλαίπωρος, παθὼν ἐκ τῆς πρώτης καὶ μόνης, ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς νὰ συνδέσῃ σχέσεις οὕτωσι στενάς, ἀναμνησκόμενος τὰ μικρῦρια ὅσα ἐστοίχισαν αὐτῷ αἰ προηγούμενα.—Ὅταν τυχὸν δὲν εἶχε τοιαύτας, ἔβλεπον αὐτόν, περιποιούμενον ὅτε μὲν κύνα, ὅτε δὲ πτηνὰ ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἄτινα πονῶν ἐν τέλει ἀπέλυεν ἐλεύθερα. ἀγοράζων ἄλλα ὅπως ἀπολύσῃ καὶ αὐτὰ.

Ἡμέραν τινὰ ἐφάνη ἐν τῇ ὁδῷ, παρακολουθούμενος, ὑπὸ αἰγός, ἦν θανοῦσαν μετ' ὀλίγον, ὁ Λουκιανὸς ἐπένησεν.

Πολλάκις ἡ κατοικία του μετεβάλλετο εἰς ὀλόκληρον ζωολογικὸν μουσεῖον, ἕνεκα τῶν ἀνοησιῶν του τούτων, ὡς τὰς ἀπεκάλουν οἱ φίλοι του.

Ἄσιπτε προσεπάθει ν' ἀποφεύγῃ τὸ κακόν, ἐμπνίδων καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πράττωσι τοῦτο.

Γνωρίσας ποτὲ ἐκ τύχης κόρην πεπτωκυῖαν, πλὴν καὶ συμπαθῆ, ἀνέλαβε νὰ τὴν διδάξῃ γράμματα, ὅπως δι' αὐτῶν, ἀποσπάσας τὴν νεκρίδα τῆς ὀλεθρίας ὁδοῦ, τῇ προμηθεύτῃ ἐργασίᾳ ἐντιμὸν. Καθ' ἐκαστὴν δὲ ἀδιαφορῶν ὅλως δι' ὅσα ἐλεγχοῦν οἱ βλέποντες αὐτόν εἰσερχόμενον εἰς οὕτως ὑποπτον μέρος, μετέβαινε σοβρῶς, ὡς ρωμαῖος συγκλητικός, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Πρὸς πάντα ἀνθρώπον λαλῶν ἀπένειμε τὸ ἡδὺ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ, θεωρῶν τοὺς πάντας ἀδελφοὺς. Ἐλεγε δὲ ὅτι, ἐὰν εἶχε τοιοῦτον, θὰ τὸν ἠγάπη μέχρι λατρείας.

Τοιοῦτος ὢν τὸν χαρακτήρα ὁ ἡμέτερος Λουκιανός, εὐκόλως ἐννοεῖται ὅτι θὰ συνεκινεῖτο, ἰδὼν νέαν μόνην, κλαίουσαν καὶ εἰς στενοχωρίαν εὐρισκομένην, οὐδῶλος δὲ παραδοξόν, ἂν προσηνέχθη αὐτῇ, ὡς εἶδον ἐν ταῖς προηγούμενοις οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσταί.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ πολλή του αὐτῆ εὐκισθησὶα πολλάκις καθίστα αὐτόν ἀν-

τικείμενον ἀστεϊσμῶν, καὶ χλευασμῶν, παλλάκις ἐνεπαίχθη ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων, οὓς ἤθελε νὰ συνδράμῃ, ἐνίοτε ἤκουεν, ἀντὶ ἐκφράσεων εὐγνωμοσύνης, καγχασμοῦς περιφρονητικῶς, ἀκαθῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὸ στόμα ἀπήγγελλε λόγους ἀνταξίους τοῦ Εὐαγγελίου. Οὐχὶ δ' ἀπᾶς ὄντα κακοῖη καὶ ἐλευσίν, ἐκλεταλλεόμενα τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων των, ἐκαρπώθησαν τῶν χαρίτων αὐτοῦ, ἄς ταῖς περῖεχεν, αὐτὸς στερούμενος, ἐφ' ὅσον εἶχον ἀνάγκην, ταύτης δὲ ἐκλειψάσης, ἀπελάκτισαν αὐτόν.

Ἄλλὰ τοῦτο, καίπερ θλίβον καὶ λυποῦν αὐτὸν μέχρι θανάτου, οὐδὲμῶς τὸν ἐκώλυε νὰ ἐκτελῆ τὸ καθήκον του, ὡς αὐτὸς τὸ ὠνόμαζεν. Τὸ ἀγκᾶν τοῦς ἄλλους ἦτο ἡ κρατίστη τῶν ἀρετῶν τοῦ παραδόξου νέου, — εὐλογημένη ἢ ὥρα του — ὅς τις ἰκανὴν ἀμοιβὴν εὐρίσκειν, ὁσάκις καὶ ἕνα μόνον κατῳρθοῦ νὰ ὠφελήσῃ ἀποτελεσματικῶς.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα Γαλλικὰ Βιβλία, μετὰ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἤτοι πρὸς φράγμα χρυσᾷ 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλευθ. ταχυδρομικῶν 3.80 :

LE POSSIER DU GÉNÉRAL BOULANGER, par UN CURIEUX.

GISELLE RUBENS, par ERNEST DAUDET.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUTH...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIEE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE BACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PINTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES INQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARCY.

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHE, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAEGLÉ, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ Γ' ἔτους (ἀριθ. 107) συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν ἡμῶν, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν συνέχειαν τῆς Δεσποίνης Μονσορώ, δύνανται ἀντὶ ὁρ. 2 νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἰδιαίτερώς ἤδη ἐκτυπωθέντα εἰς τὸ αὐτὸ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων σχῆμα 10 φύλλα, ἄτινα πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἀποστέλλονται δὲ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, ἄμα τῇ λήψει τοῦ ἀντίτιμου.

Εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα ἐν τῷ Μυθιστορηματικῷ Κόμησῃ Ἀρτεμῖς, κατὰ παραδρομὴν ἐτυπώθη τὸ ὄνομα Μαρφόρτ ἀντὶ Μωφέρ.